

beskatnings- eller udskrivningsprocent, og forhøjelserne, der kaldes den amtskommunale lignings-, beskatnings- eller udskrivningsprocent, anføres særskilt i skattekvitteringen.

III. Begrænsning i adgangen til udskrivning af de sognekommunale ejendomsskatter.

De samlede sognekommunale ejendomsskatter for en ejendom kan for intet skatteår overstige det beløb, der i skatteåret 1960-61 påhvilede den pågældende ejendom som sognekommunal grundskyld og ejendomsskyld. Dette gælder dog ikke de af kommunerne i Københavns amtsrådskreds samt de af de i kommuneskattelovens § 9a, stk. 1, b), nævnte øvrige sognekommuner, hvor grundskyldpromillen for skatteåret 1960-61 var under 25. I disse kommuner vil grundskyldpromillerne uanset det fastsatte ligningsforhold af kommunalbestyrelsen kunne

forhøjes indtil 21 i det første skatteår, indtil 22 i det andet skatteår, indtil 23 i det tredje skatteår, indtil 24 i det fjerde skatteår og indtil 25 i det femte skatteår i 5 års perioden.

De sognekommunale ejendomsskatter beregnes på grundlag af værdierne ved den seneste vurdering forud for 12. almindelige vurdering.

IV. Ændring af de gældende regler om fordeling af udgifterne til folkepension.

Den andel af folkepensionsudgifterne, der fordeles på landets kommuner ved mellemkommunal refusion, nedsættes over en 5-årig periode i alt med $\frac{1}{3}$, således at andelen i hvert af de 5 år nedsættes med $\frac{1}{15}$. Den andel af folkepensionsudgifterne, der er genstand for direkte statsrefusion, forøges i løbet af den 5-årige periode tilsvarende.

Bemærkninger til forslaget.

Det foreliggende forslag har til formål:

1) at modernisere beskatningsgrundlaget i landkommunerne således, at udskrivningen på fast ejendom begrænses,

2) at nedsætte den samlede kommunale skatteudskrivning.

Skattnedsættelsen foreslås gennemført på den måde, at der af statskassen ydes et tilskud til kommunerne, således at disse bliver i stand til at nedsætte deres skatteudskrivning med et tilsvarende beløb. De øgede tilskud skal efter forslaget ydes efter „faste kriterier“ — uafhængigt af de enkelte kommuners faktiske udgifter.

Omlægning af beskatningen i landkommunerne.

En alvorlig ulempe ved det kommunale beskatningssystem er, at en væsentlig del af udskrivningen i landkommunerne foretages på fast ejendom. Dette beskatningsgrundlag, der er meget gammelt, var oprindeligt hensigtsmæssigt, fordi næsten hele befolkningen i landkommunerne var tilknyttet landbruget. Efterhånden som en voksende del af be-

folkningen i disse kommuner er beskæftiget i andre erhverv, giver dette beskatningsgrundlag imidlertid en skæv fordeling af udskrivningen, idet ejendomsbeskatningen i særlig grad rammer de skatteydere, hvis erhverv kræver forholdsvis store investeringer i jord og bygninger.

Ulemperne ved dette beskatningssystem er særlig udprægede for så vidt angår den amtskommunale beskatning. Dette skyldes, at amtskommunernes skatteudskrivning *udehukkende* hviler på fast ejendom, og at denne udskrivning igennem de senere år har været stærkt stigende. Den amtskommunale udskrivning er således steget fra 58 mill. kr. i 1946-47 til 167 mill. kr. i skatteåret 1959-60.

De sognekommunale ejendomsskatter, der opkræves ved siden af de amtskommunale ejendomsskatter udskrives ligesom disse efter behov, og i mange sognekommuner udskrives en væsentlig del af de samlede skatter på de faste ejendomme. Da det forhold, hvori udskrivningen i den enkelte kommune fordeles på fast ejendom og på indkomster (ligningsforholdet), varierer stærkt fra kommune til kommune, og da der er betydelige forskelle i, hvad kommunerne udskrives, ligger de sognekommunale grundskyldpromiller på et meget uens-